

δρας μαχίμους συμφωνῆ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ζωσίμου ἱστορούμενα, ὅτι ὁ Γότθος Φράβιτος διωρίσθη διοικητὴς τῶν παραλίων χωρῶν μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παλαιστίνης.

Ἐκ τοιούτων λοιπῶν δεδομένων ὁ κ. Σάθας, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ κειμένῳ παραθέτει καὶ τὰς οικείας παραπομπὰς εἰς τοὺς χρονογράφους καὶ βυζαντινοὺς συγγραφεῖς ἐξάγει, τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ἀποικία τῆς Κύπρου ἦτο κράμα Γότθων καὶ Ἀλθανῶν, καὶ ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι, ἅτε εὐαριθμότεροι, ἀπερροφήθησαν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, οἱ δὲ Ἀλθανοὶ, πολυαριθμότεροι ὄντες, ἀντέστησαν μέχρι τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος.

A. M.

Ο «ΧΡΟΝΟΣ» ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ἽΟ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ «Χρόνου» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθη τῇ 1 Ἰανουαρίου 1788. Τῇ 29 Νοεμβρίου 1814 τὸ φύλλον ἐτυπώθη δι' ἀτμοκινήτου πιεστηρίου· πρώτην δὲ τότε φοράν ἐγένετο χρῆσις τοῦ ἀτμοῦ ἐν τῇ τυπογραφικῇ τέχνῃ. Ἡ μηχανή, δι' ἧς ἐκτυποῦται νῦν ὁ «Χρόνος», ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ἰδιοκτῆτου του Οὐάλτερ, ἐκτυποῖ δὲ 24 χιλιάδας ἀντιτύπων ἀνά πᾶσαν ὥραν. Τὸ μέγαρον τοῦ «Χρόνου» ἐκ λαζευτῶν λίθων καὶ κεράμων ὑψοῦται εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἄστεως ἀνεκαίνισθη δι' ἐκ θεμελίων πρὸ τινων ἐτῶν, κατὰ τὰ σχέδια τοῦ Οὐάλτερ. Αἱ κέραμοι κατεσκευάσθησαν ἐν ἐργοστασίῳ τοῦ Οὐάλτερ, μετηνέχθησαν δ' εἰς Λονδίνον ὑπὸ ἐργατῶν αὐτοῦ. Εἰς τὸν ἀνώτατον ὄροφον εἶνε κατατεθειμέναι αἱ συλλογαὶ τοῦ «Χρόνου», ὑποκάτω δὲ κείνται τὰ μαγεῖριά καὶ τὰ δύο ἐστιατόρια, ὧν τὸ ἐν χρησιμεύει εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, τὸ δ' ἕτερον εἰς τοὺς στοιχειοθέτας καὶ ἐργάτας. Αἱ αἴθουσαι τῶν στοιχειοθετῶν φωτίζονται δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἐν μιᾷ αἰθούσῃ κεῖται τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα τὸ συνδέον κατ' εὐθεῖαν τὸ γραφεῖον τοῦ «Χρόνου» πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτοῦ του. Τὰ τηλεγραφήματα ἀνελίσσονται εἰς μακρὰς λωρίδας, ἐξ ὧν γίνεται εὐθὺς ἡ στοιχειοθέτησις. Κατὰ τὴν τελευταίαν Σύνοδον, τὰ πρακτικὰ τοῦ Κοινοβουλίου διεθιβάζοντο εἰς τὸ τυπογραφεῖον διὰ τοῦ τηλεφώνου. Ὁ στενογράφος ἐλάμβανε, κατὰ τὸ σύνθηες, σημειώσεις, αἵτινες ἀντιγραφόμεναι ἀνεγινώσκοντο τηλεφωνικῶς εἰς ὑπάλληλον τοῦ «Χρόνου», ὅστις ὑπηγόρευεν αὐτὰς τοῖς στοιχειοθέταις. Τὸ χειρόγραφον ἐπέμπετο βραδύτερον ἐκ τῆς Βουλῆς καὶ ἐχρησίμευε διὰ τὰς διορθώσεις. Ἐνα ὅλον ὄροφον πληροῦσι τὰ γραφεῖα τῶν συντακτῶν. Τὸ δωματίον τοῦ διευθυντοῦ συνδέεται δι' ἰδίου τηλεγραφικοῦ σύρματος πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ πρακτορείου Ρέουτερ. Εἰς τὸ ἰσόγειον κείνται αἱ μηχαναὶ, τὰ χυτήρια καὶ ἡ δια-

χειρίσις. Ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου ἄρχεται περὶ τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν. Τὰ γραφεῖα, εἰς ἃ γίνονται δεκταὶ αἱ εἰδοποιήσεις καὶ δίδονται αἱ ἀπαντήσεις, ἔχουσιν ἰδιαίτεράν εἴσοδον, ἀνάγονται δ' εἰς ἰδιαίτερον τμήμα, τὸ «ἐπὶ τῶν γραμμάτων καὶ ἐρευνῶν». Ὁ «Χρόνος» ἐκτυπῶται καθ' ἑκάστην εἰς 70 χιλιάδας ἀντιτύπων πλὴν τῆς ἐβδομαδιαίας ἐκδόσεως. Αἱ πρόσδοι μετὰ τῶν εἰδοποιήσεων ἀνέρχονται εἰς 26 ἑκατομμύρια φράγκων κατ' ἔτος! Ἡ «Σημαία» εἰσπράττει μόνον 1½ ἑκατομμύριον, ὁ δὲ «Ἡμ. Τηλέγραφος» τρία ἑκατομμύρια. Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ὁ «Χρόνος» παρατήρησεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ὅτι ὁ προὔπολογισμὸς τοῦ ἐξισοῦτο πρὸς τὸν τοῦ ἀθηροτάτου δουκάτου τῆς Γερμανίας. Ἐν ἔτει 1830 ἀπέτισεν εἰς τὸ δημόσιον ὡς φόρον ἐπὶ τῶν εἰδοποιήσεων 1,730,000 φράγκα· ἐὰν ὑπῆρχε δὲ καὶ νῦν ὁ φόρος ἐκεῖνος, θ' ἀπέφερε περὶ τὰ ἑνδεκα ἑκατομμύρια. Τὸ ἀνώνυμον τηρεῖται αὐστηρῶς. Οἱ συντάκται θυσιάσαντες τὴν ἀτομικότητά των, ἐμεγάλυναν τὴν ἐφημερίδα. Ἀλλὰ τὸ ἀπόρρητον δὲν τηρεῖται ἀπολύτως, καὶ ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ φιλολογικοῖς ὁμίλοις εἶναι συνήθως γνωστοὶ οἱ συντάκται τῶν διαφόρων ἄρθρων. Πολλὰκις ἐν τῷ «Χρόνῳ» δημοσιεύονται ἐπιστολαὶ περὶ τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων, οἱ γράφοντες δ' αὐτὰς, κρυπτόμενοι ὑπὸ ψευδώνυμα ἢ ἀρχικὰ γράμματα, εἶναι γνωστοὶ πολιτικοὶ ἄνδρες. Ὁ λόρδος Βηκονσφῆλδ ὑπέγραφε «Ρουννυμῆδης», ὁ δὲ Ἄρκουρ «Ἱστορικός». Ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ «Χρόνου» πολλοὶ εἶναι ἄνδρες ἐπιφανεῖς, π. χ. ὁ Λαγιαρδός, ὁ Καίρηδ, ὁ Κάρλυλ, ὁ Ραίβουκ, ὁ Λώβε, ὁ νῦν ὑφυπουργὸς Κουρτεναί. Ὁ συντάκτης τῆς οικονομικῆς ἐπιθεωρήσεως, οἱ ἐπικριταὶ τῶν φιλολογικῶν, τῶν μουσικῶν καὶ τῶν δραματικῶν ἔργων εἶναι πάντες ἄνδρες εἰδικοί. Ὁ ἐκδότης (ἀρχισυντάκτης) τοῦ «Χρόνου» Τσένερν, ἀποθανὼν πρὸ δύο ἐβδομαδῶν, γνωστὸς ἐγένετο τὸ πρῶτον ὡς καθηγητὴς τῆς ἀραβικῆς. Ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν τοῦ «Χρόνου» ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διασημότεροι εἶναι ὁ ἐν Παρισίοις Βλώβιτς, ὁ ἐν Βερολίῳ Ρούσελ, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μακενζῆς Βάλλας. Πρῶτος ὁ «Χρόνος» εἰσήγαγε πρὸ τριακονταετίας τὸ σύστημα τῶν ἰδιαιτέρων ἐν πολέμῳ ἀνταποκριτῶν, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ τοῦ Ρούσελ ἐκ Κριμαίας ἐνεποίησαν βαθυτάτην αἴσθησιν. Ἐκτοτε ἡ περὶ τὴν μεταφορὰν τῶν εἰδήσεων ταχύτης προήχθη εἰς τὸ ἔπακρον. Πολλὰκις σπουδαῖα συμβάντα δημοσιεύονται ὑπὸ τοῦ «Χρόνου», πρὶν ἢ περιέλθωσιν εἰς γνῶσιν τῆς κυβερνήσεως.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ἽΟ κύριος Ψ*, μεθ' ὅλας τὰς σκηνὰς ἅς καθ' ἑκάστην τῶν κάμνει ἡ ὀξύχολος σύζυγός του, ἔχει ἀνεξάντλητον ὑπομονήν. Προχθὲς νέα πάλιν